

სენსიტივისტი

სურათებიანი დამატება

ლამბეზია № 274

კვირა, 28 ნოემბერი 1904 წ.

გაზეთის № 2688.

მეღმარა მგელი სიღმერა

მითომ გაგზარდა დედამა,
მისთვის გეტუოდა ნანასა—
ტანზე აბარა ავისხა,
მუდამ ველსაგდეთ დანას,
რომ მიწს ვეგლებდეთ გულშია
მეზობელს მეტინასსა.

არ ვაქვინთო სამშობლო
მეტოქეს ათას გვარასს.
კამოგუნოვით ნათესავთ,
გოლ-შვილს და თავის ვანასა;
სივედალს სიგოცხლე აღუქვით
და ზირი სისხლის ბანასს.

ცოცხლადი თავით ვერ მდებდით
მეტრს თავის მიწის დაღასს.
გაჭადის-და კიდევ შიშობელი
გაჭადებს წყენისთანასა?!

სამშობლოსათვის სიგოცხლეს
ისე ვაჭავთ, როგორც ჩაღასს:
გვეღებოთ გულ-დამშვიდებულნი
და თანაც ვმღერეთ აქასს:
მშობელი შივედალს, რა უმაგ,
შვილები ჭრება მამასს,
კიდევ გქნება ფრთები
ამ წუთი-სიღვლის ვარასს.

კარგის შიშის შვილს, წესია,
მეტრიც უფროსება კვალდა:
ხვად და ზებ ვერინ კაჭუდებს
შინ შამოტეკრას ძალდა.

ვევლას ის სიღვლეს, სიგოცხლეს
ვინც არ აკვებს ჩაღადს.
ცოცხლები არეის აღუთობთ
მშობელი მიწის დაღასს;

ხივედალს აღუქვით სიგოცხლეს
და ზირი სისხლად ბანასს.
ახა თუ გაჭადის მშობელი
გაჭადებს წყენისთანასა!..

სამშობლოს არეის წყართმეფეთ,
ჩვენს ნურეინ შუაგებლებსა,
თორემ ისეთს დღეს დაგვირთო,
მეღმარსაც კი ვაკვინებთ.

არ მივცემთ სხვას სამშობლოს
ჩვენის ცოცხლადის თავისა,
უკან ვერ დაგვსვენებთ.
მისთვის ნასდურევის შხ. შიშას.

მტრისავე მიავიხადებთ,
რომ გაჭვდეთ როგორც დამეფით.
ჩვენს ზურვს ვერ წინაგვს მტრეთა,
რომ ვეწინა, მოკვინებთ!

შვილებს სახადებოდ გქნება
ჩვენი ბრძოლა და თმები!

არ მივცემთ მტრის სამშობლოს
გულში დაჯივრებთ დანასა;
არ მივცემთ უცხი ტომისის
თავის მამულის დაღასს;

ესევე აწყველით დედებმა
შვილთ რის ეტყვიან ნანასს,
გაჭადის-და კიდევ მშობელი
გაჭადებს წყენისთანასა?!

გაჭ-გაჭეკლა.

გაჭეკლა

მეღმარა მგელი სიღმერა
გულ-დიად, რისიანდა:
მე ვარ და ჩემი ჭაობი
მცხოვრებნი ვაშინანდა.

ჭაობი დაწმეს, ქვეყნა
აღიფურეს ძირიანდა!
მივერს იმისი სიშორე
და ზუდა ბიწზე თია,
ქვეყნად მას რა ზედრება
ვევლაფერს ის სჯობა.

ის მისაზრდავებს, მასუჭებს,
ათასგვარ ჭაობი-ღლიათს,
არც ვასჭირებთ რომ ზედგე
სისზრდოსთვის ადრე ღლიათს:

უხვად მატეს სისზრდე ძვირფისი,
ურლები და ვენგები ძილიათ.
დამართმა ამრავლის ჭებები,
მტრებები,—უმღერო იშითა.

დამართმა აცოცხლოს ჭაობი,
სადღერქმელის ესეამ ვახვითა.
წერო დასწვევლას კლანჭ-კრძელი
თავის ისკარტით ღლიათს.

მიწამავს ბედნიერებას
თავის უმსიგავსის ვაშითა.
როცა ის მოპოვანდება,
გული მეგებსა ვაშითა.

გაჭ-გაჭეკლა.

ათხი დღე ბრძოლის ველოზე

(ფენ-მოჭრდ მეომრის ნაშობი)

გ. კარშინას.
(დახსურლი*)

მეძინა ღლიბანს. როდესაც გამომდევ-
დი, ღამე იყო, ყველაფერი უწინდებუ-
რალადა. პრილობები მტკიცეა, ჩემი უზარ-
მაზარი მეზობელი ისევე უძრავად გდი.

*) იხ. „დამატება“ № 273, 1904 წ.

ძილა-უნებურად ამ მეზობელზე ვფი-
ქრობ. ნუ თუ მივტოვებ. რაც კი ჩემ-
თვის ძვირფასია, საყვარელი, ვიცი თავსა-
ვით მიყვარდა; გამოვიარე ათასი ვერსი,
ვითმენდი სიციფს, შიშობილს, სიციფს, ნუ
თუ ეხლოც იმიტომ ვიტანჯები მხო-
ლოდ, რომ ეს საბრალეო გამოშვასლმები-
ნა სიციფსისათვის? სხვა ხომ არაფერი
გამიკეთებია, ამ მკვლელობის გარდა?

მკვლელობა, მკვლელობა... მერე ვინ?

როდესაც საომარ წამოსვლა ვან-
ვიზრებ, დედა და მამა არ მიშლიდნენ,
თუმცა მწერე ცრემლებსა მღეროდნენ.
მებრალეობდნენ ისინი, მაგრამ ისე
დაბრძობებულნი ვიყავე, რომ მივინჯობდი
არ მომდიოდა იმარი მწუხარება. არ მეს-
შოდა (მხოლოდ ეხლა გავიგე), რამდენ
ტანჯვას უმუხადებდით ჩემთვის ძვირფას
აღმზინებს.

წარსულს ვერ დაბრუნებ! მერე რა
რიგად მტრს იმის დაბრუნება და ვას-
წორება მერე რა სასაცილოდ მიანდა ჩემი
საქციელი ბეგრ ნაცნობს! „მეხედეთ
სულელს, თვითონაც არ იცის, რა მწე-
რებო!“ * რად ამბობდნენ ისინი ამას, როდესაც
თვითონ ქებას ასხამდნენ გმირობას,
სამშობლოსადმი სიყვარულს და სხვა
ასეთებს. მხედდებნენ, რომ მე მივისწავ-
ფილი, სიტყვა საქმედ გადამეკეთა და ვტი-
ლოდობდ ცხოვრებაში განმებრტყილებინა
მათ მიერ მოწონებულ სათნოებინა. მა-
გრამ მიუხედავად ამისა, მაინც სულელი
მეხადებნენ.

მე მაინც წავედი კომნიოვი. იქ
მომიტყეს ომისთვის საჭირო იარაღი. წა-
მოველ საომარდ სხეშთან ერთად. მათ-
ში თით არ მოიკრიბებოდა, თავის წე-
ბით არც წამოსულიყო.

დღის ნაივამ გაიკრიბოდა, ჩირვების
ფოთლები აშრილდნენ, ჩიტმაც შეი-
ფრთხილა. ვარსკვლავები ჩაქვინდნენ.
ლურჯ-მწელი ცის ნაცრის ფერი დაეღო.
დგებოდა მესამე დღე ჩემის წვალებისა.

მესამე... კიდევ რამდენი დღის სი-
ციფსად დამარჯ აღბაღ, ცოტა. ისე
დასუსტდი, რომ, ვკონებ, ამ გვიმასკვე
მოვიცილდე. უთუოდ იმასეითა ვაგებ-
დი...

მოდო წყურვილი მოვიკლა. წყალი
უნდა დავლიო საჭერ დღეში: დილის,
შუალღუნებ და სიღამოს.

აი, მზეც ამივიდა. მისი სისხლივით
წითელი წრე ბუჭების ცოტებით დაყო-

ფოლია. დღეს, ალბად, სიციხე იქნება. მეზობელი, რა დაგემათება მზეზედ? შერ ებლაც საზარელი ხარ...

ღიახ, საზარელია. თმა უკვე სცივია. მის ბუნებით შვედ კანს ფერი ეკრთოა. და გაყვითლდა. ვასივებულმა სახემ ისე მოუჭირა, რომ კანი გასქდა ყურთან. ფეხები დაუსივდა და დაფერა. გულდასა- ვით გასივდა.

ასე ახლო წოლა შეუძლებელია. უსა- თოდ უნდა მოვიკიდდე. მერე, შვეი- დლებ კი? შემძლიან ხელის აწევა, ბოთლის გახსნა, წყლის დაღვევა; მაგ- რამ სად შემძლიან დაფარა ჩემი მძიმე სხეული? მაინც წაფეფოფლები, თუნდ წელ- ნელა, თუნდ ნახევარ ნაბიჯს საათში.

მთელს დღიას ვანდომებ ამ ფო- ფხვს. ტკივილი არა ნაკლებია უწინ- დელზე, მაგრამ ვერა ვგრანაბ. ისე ვერა ვგრანაბ, როგორც ჯანსალი კაცო, იმ- დნად მიეჩნია ჩემი სხეული ტკივილს. როგორც იყო, მოგშორდა გვაშს ორი საყენით და ძველს ადგილს მივადვიე. მაგრამ აქაც დიხანანს არ მისურთქავს წმინდა ჰაერი. ჭარი იცვლება და მოაქვს ჩვენს ისეთი სიმყარაღე, რომ გული მერყევა. ცარიელი კუჭი და მთელი მოგურელობა ისე მწევის, რომ აუტანელს ტანჯავსა მგერის. შერალი, დასნეულებული ჰაერი მოჰქრის ჩემსკენ.

სრულიად მოქანტული, გაბრუებული, ვვდივარ, თი- თქმის გონება დაკარგული. უტაბად... ხომ არ მომჩვენა? გონებ... მაგრამ არა... ლო, ლაპარაკია. ისმის ცხენების ფეხის ხმა, ვილაცას ლაპარაკი. ძლივს ვიკავებ თავს, რომ არ დავი- ყვირო. ვი თუ ოსმალები არიან, რა მომეღის მაშინ? გამამბო- ბენ ტავს, გავიღურებულ კაცისაგან რას არ უნდა მოელოდე! კიდევ კარგი, თუ ეს მაქმარს, მაგრამ შეიძლება ამაზე უფრო საზარელი ტანჯავა მოიგონან! ნუ თუ არა სჯობია იმათი ხე- ლით სიცივლის ჩებით მოვიღო ბოლო? მაგრამ, რა ვციო, იქნება ჩვენები არიან! ეს ბუნქები ისეთს სქელს დობსაგაით ამომფარებინან, რომ ვერაფერსა ვხედავ,—შობლოდ ერთს ჯუ- გურტანდიან შემძლიან გავიხელო შორს, დღელისაკენ. იქ, როგორც მახსოვს, მიჩნუხუნებს რუ, სადაც წული ბრძოლის

მარას ბერტო, საფრანკეთის ახალი სამხედრო მინისტრო.

ლაპარაკი შესწყდა. არ შემძლიან ლა- პარაკის შინაარსი გავარჩიო, რადგან სმე- ნაც დამისუსტდა. ოჰ, ეს რომ ჩვენები იყვნენ: დაუბეხა, ჩემი ხმა ლღემდო- საც მისწყდებოდა. ესა სჯობია მაშინუხუკე- ბის ხელში ჩავარდნას. რას იგვიანებენ? მოლთმენლობამ დამაიწყა ყველაფერი, ასე რომ სიმყარელსაც ვერ ვამჩნევ.

აგერ, ხილვე გამოჩნდენ ყახებები ლუ- რჯის მუნდირებით, წითელის შუბებით. ორმოკლდა-თამდღეა. წინ მოუძღვის მშვე- ნიერ შავს ცხენზე მჯდომი ზავ-წვერიანი აფიცერი. ხილვე რომ ყველია გავიდა, ის შეტრიალდა უნაგირზედ და დაიყვირა, რომ ცხენები გაქენენინაო.

განერლით ღვთის გულისთვის! შერერ- ლით, მიშველეთ, ძმებო, მიშველეთ! ყვირი მეც. მაგრამ ცხენების ფეხის ხმა, ხმლების წყრაილი და ხმა მაღალი ლაბა-

რაი ჰფარავენ ჩემს ხმას და ამიტომ ჩემი არა ესით რა. ოჰ, ღმერთო, ღმერთო! არაქათ გამოლუფული ვეცევი პირქვე და ვიწყებ გულამოჯდომით ტირილს. ჩემ მიერ წაქ- ცეულ საწყულედან იღვრება წყალი, ეს ჩემი სიკაცხე, ჩემი მხსნელი. ეს შევამჩნიე მაშინ, როცა ბოთლში მხოლოდ ნა- ხევარი ჭიქა წყალია დარჩა, დანარჩენი კი მაშინვე გამამბო- მა მიწამ.

ამ საზარელმა შემთხვევამ აუწერელად გამაშემა: ვვცდე თითქმის უძრავად, თვალზე დაბუჭული. ჭარი მუდამ იცვლე- ბოდა: ხან წმინდა ჰაერი მოჰქანდა, ხან სიმყარეს მოაქრო- ლებდა. მეზობელი დღეს ისეთი საზარელი შეიქნა, რომ აწე- რაკი შეუძლებელია. ერთხერ რომ შევხედე, შემეშინდა: სახე აღარა ჰქანდა, მოსცილდებოდა ძველს. ის საშუალო ღიმი- ლი, რომელიც ძველად ქველად სახეზედ უჭირდა, საზარე- ლი იყო, ისეთი საზარელი, როგორიც ჩემს დღეში არ მინა- ხავს, თუმცა არა ერთხელ შემთხვევია პრეტარატებს გაქე- თება და ხშირად თავის ქალბები მჭერია ხელში. ამ მუნდირ-

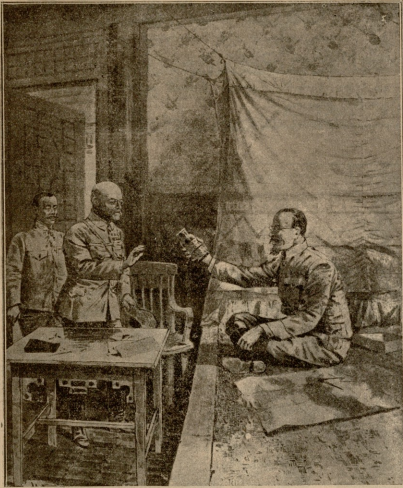
ზორ. გოგიაშვილი, დაიჭრა იანტრას ბრძოლაში.

მ. ს. ხაჩატურიანი, დაიჭრა დათაიანის ბრძოლაში.

წინ დაღლით. აი, დიდი ქვის ფიცარი, რუზედ ხლის ნა- ცვლად გადებული. ისინი უსათოდ იმაზე გამოვიღიან.

ში გამაწყობილია ჩონჩხმა ამაყროლა. „ეს არის ომი“, გა- ვიფიქრე: „აი მისი გამოხატულება“.

ინგლისელი მხატვარი მელტონ ჰინიანი სტუმრად გენერალ ფუფუშაშვილს.

მე კი უწინდებურად უხვად ჰყენს სიმბურჯალს. ხელ-ფეხი უკვე დამწყვა. დარჩენილი წყალი მთლად შევსევი. ისე მომწყურდა, რომ როდესაც ენის გასასველებლად ბოთლი პირზე მივიტანე, ვეღარ მოვიფიქრე და მთლად შევსევი. რატომ არ დავუყვირე ყახახებს, როცა ახლო იყვნენ! ოსმალებიც რომ უოფილიყენენ, მაინც უკეთესი იქნებოდა: მაწვალდებდნენ ერთს ან ორ საათს; გზლა კი, არ ვიცოი, რამდენ ხანს მომიბღება აქ გღება და ტანჯვა. ჩემო ძვირფასო დედაე! ჭლარაწომას ამოიგლეჯე, თავს კედელს ახლი, მერე მწარე ტრემის დაღვრი ჩემზედ, დაწყვეილი მთელს ჭეყანას, ადამიანებს, რომელთაც მოიგონეს თავის სატანჯველად ომი.

მაგრამ აღბადე შენ და მაშო ვერ შეიტკობთ, რომ მე სიკვდილის წინ ამდენი ვიტანჯე. მშვილობით, დედაე! მშვილობით, ჩემო საცალო! ოჰ, რა სახარელია, რა მწარე ჩემი სიკვდილი...

კიდევ ის თეთრი ფინია მაგონდება. იმან იტანჯა ერთ დღეს და მერე მოკვდა. მე კი იმაზე უხელსური ვარ, რადგან აგერ სამი დღე ვიტანჯები, შესაძლებელია კიდევ მეოთხე, მეხუთე, მეექვსე დღეც... სიკვდილო, სადა ხარ? მოდი, წამიყვანე!

მაგრამ სიკვდილი არ მოდის და არ მიყვება. მე კიდევ უნდა ვიცოცხოლო, კიდევ უნდა ვითბინო ეს ჯოჯობითური ტანჯვები. უნდა ვგეღო მსურველ მზეზე, ერთი წვეთი წყალიც ვერ მიმოენია, რომ ეს ანთებული ყელი გავისველო. ახლა კიდევ ამ სიმპარლეს არ იკითხავთ! მეზობლის გუამი მთლად გაიხრწნა: ვხედავ უთვალავ ჰიებს, რომელნიც დასევან და ერთს ამავეში არიან. როცა იმას შესქამენ, ჩემი გერი დადგება. .

გადის დღე, გადის ღაე. ისევ იგივეა. დგება დღლა, ყველაფერი უწინდებურადაა. კიდევ გადის დღე. ბუჭქები ინძრკეიან და მრიალდებენ, თითქოს ჩუმიდ ერთმანეთს ებასესიანო. შენ მოკვდები, მოკვდები,

მოკვდები! — ჩურჩულდებენ ისინი. „ვერ ნახავ, ვერ ნახავ, ვერ ნახავ!“ — პასუს აძლევენ მეორე მხრიდან. უცებ ჩემს ახლო ვაისმა ხმა მალა:

— აქ ვერაფერს ვერ დაინახავ!
ამის გაგონებაზე სწრაფად გონს მოველ. ჩირგვებიდან მიტკერის ჩენი ფურტიკორი იაკოვლევი თავის კეთილის ცისფერის თვალებით.

— ნიჩაბი მოიტანეთ! აქ კიდევ ორია: ერთი ჩენია, მეორე კი იმათი! — ჰყვირის ის.

„არაა საჭირო ნიჩაბი, ნუ მზარხავთ, ჯერ ცოცხალი ვარ! მინდა დავიცირო“, მაგრამ მხოლოდ სუსტი კენესა აღმომახდა.

— ღმერთო, ვგონებ ცოცხალი! ბატონი ივანოვი... ბიუბუბო, მოდი ჩქარა, ცოცხალია, ცოცხალი! ექიმს დაუძახეთ!

ნახევარ წუთს მასმევე წყალს და კიდევ რალცას. შემდეგ კი ყველაფერი ჰქრება.

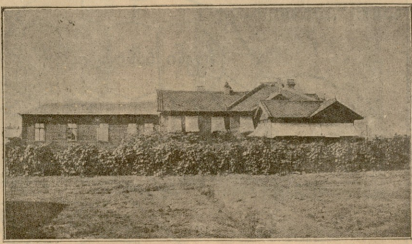
საკაცეუ დაიწყენეს და წაიღეს. იმის ქანაობა ძილს მგერის. ხან გამომეღვიძება, ხან ძილს ვეძლევი. შეკონვილი ტრილობები არა მტკივა. უსახლგრო სიხარულმა მოიკცა მთელი ჩემი არსება.

— შეტრდილი! ჩამოუშვით! სანიტარების მეთოხე წყებავ, მარშ! საცაცეს ხელი მოკიდეთ! ასწით!
ამის უბრანებს პეტრ ივანოვი, ჩენი ლხარეთის აფიკერი, მალაღი, გამლადარი და ჭლიერ კეთილი კაცი. ისეთი მალაღია, რომ როცა იმსკენ ვიტკირები, მუდამ ვხედავ იმის თავს თხელის და გრძელის წვეთით, და იმის მზრებს. ვეღავე მას, თუმცა საცაცი მიიქეს ოთხ მაღალს სალადას.

- პეტრ ივანოვი! — ეჭურჩულდებ მე.
- რა ვინდა, გუთავა!
- პეტრ ივანოვი ჩემკენ დაიხარა.
- პეტრ ივანოვი... რას ამბობს ექიმი, მალე მოვეკვდები!

დათიანხიდან მამაფლანკაში დასაფლავებენ აზნახეს

თამას სდავთო დათიანში, სდავ წინადა გენ. კურთხატკანი იღავ.
— რას ამბობთ, ამა გრცხენინათ! სისიკვდილო რა გკირთი. ძელუბი მთელი ვაქეთ... როგორ იცოცხლეთ ეს იმსა დღე და ღამე? რასა სქამდით!

— არაფერსა.
 — არც არა დადილენიათ?
 — ოსმალის ფლიავა წყავრთვი... პეტრ ივანიჩი, ესლა
 არ შემიძლიან ლაპარაკი. შემიძღვრისათვის იყოს...

— კარგი, გეთაყვა, დაიძინეთ!
 კიდევ ძალი კიდევ თავდაიწყება...
 გონს მოვედი დივიზიის ლაზარეთში, თავს მღვანან
 ექიმები, მოწყალეების დანი, მათ ვარდა სახელოვანი პეტერ-
 ბურგელი პარაფსიორი, რომელიც დახარლია ჩემს ფეხებისა-
 კენ. ხელები სისხლში აქვს მოსერილი. დიდანს არ უნდებო
 ჩემს ფეხებს და შეუხებდა:
 — მღენიერი ხართ, ამაწულიო! სიცილის ვაღარჩით. ერ-
 თი ფეხი უკვე ავარითეთი, მაგრამ იგი ხომ არაფერია! შეგი-
 ძლიანთ ლაპარაკი?
 შემიძლიან ლაპარაკი. ამიტომ ვუბნებ, რაც აქა სურია.
 ან-ანანა.

ხელის მოწევა 1905 წლისათვის.

უფელ დივიზი ვახაი

წელიწადი „ცნობის ფურცელი“ მუთა მ სურათებიანი ღამაგებით.

ფასი გაწევისა გაგზავნათ:

კაპსიონი და უსეთში 1 წ. 6 მან.	წლიური ფასის განაწილება: ხელის მოწევისათვის 4 მან. და დანართები პირველ მარტამდე.	წლიური გაწევისათვის 9 მან.
--------------------------------	--	----------------------------

უფელ დივიზი ურსია „მოამბე“ წელიწადი მეთორმეტე ფასი ურსიალია გაგზავნათ:

კაპსიონი და უსეთში 1 წ. 10 მან.	წელიწადი „მოამბე“ მთელი წელიწადი გაწევისათვის, სურათებიანი ღამაგებით და „ცნობის ფურცელი“	წლიური გაწევისათვის 13 მან. 1 წლიური 15. 20 მან.
---------------------------------	--	--

უფანოდ გამაგზავნება:

მხოლოდ მალე ვარდა გასაგზავნად ფოსტის ხარჯისათვის უნდა დაეცინოთ 1 მანეთი, რომელიც ხელის მოწევისათვის უნდა იქნას შეტანილი. წლიური ფასის განაწილება: პირველად— 4 მან. ქალაქ ვარდა მსოფლიო-თვის და 5 მანეთი ტფილისისათვის. 1-ელ მარტამდე— 2 მან., 1-ელ აგვისტომდე— დანართი.

(გარეგნული უნდა დაწეროს სახელი ამოცემისა, რომლისცაწერით) ვირტუალ ვინის ფურცლის, ისე ამომისა მხოლოდ წლიურ ხელის მოწევისათვის გაგზავნება თხულებს გამოჩენილ ესპანელ მწერლის სერენცესის ტომე-დანიტის.

დონ-პიხობი

დ. რუს სურათებით

ეს თხულებს ნათარგანი ნიგოლოზ აკოლიშვილის ნაგა და შედარებული ვიარდის ფრანგულ თარგმანთან ალექსანდრე სარაგეშვილის დამარტებით. ორი რამე შეიცავს 1700 აგარდ (800 სურათით) პრემიად დარგავს.

უფანების ნაწერების ფორმაციისას.

1905 წ. ხელის მოწევის დარგავნება პირველი ტომი, ხოლო მეორე ტომი გაგზავნება 1906 წლის ხელის მოწევისათვის. ვინც 1905 წ. არ გაგზავნა უფანული მუხის, ხელის მოწევის დარგავნება, მან შეიძლება 1906 წლის დარგავნებაში მხოლოდ ტომი რიხისისც დაგზავნება 2 მან. 50 კაპ. ტფილიში მსოფლიო და 2 მან. 20 კ. რუსიის ვარდა მსოფლიო. აგრადვე 1906 წ. ახალი ხელის მოწევის მიიღებს პირველ ტომს ამავე პირობით.

პრემიის გასაგზავნად ტფილის ვარდა ხელის მოწევებზე უნდა დაეცინოთ 70 კაპ. წლიურ ფასის ვარდა. ვარდა ამისა ამომისა წლიურ ხელის მოწევისათვის გაგზავნება.

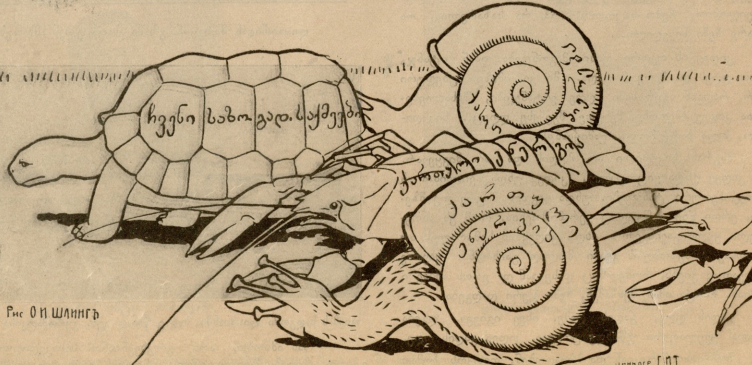
მასალური საბარდმეწიურს მსტრინისიონის

ბატონიშვილის დავით გიარგის ძისა და მის მძებრის.

ეს წიგნი ახლად ნაოგნ ზელი ნაწერიად იგეგმება და შეიცავს 800 აგვარდს „მოამბის“ ფორმაციისას. რედაქციის კანტორის ადრესი: ვანის ღიდი ქუჩა, ქართ. ანს. სადგომში. ფოსტის ადრესი: Тифлис, Редакция „Можно“-„Известия Пурцели“.

ახალგაზრდ ვატი. თქვენი ჭაღი, ბატონი ჩემო, მტრუდის თვადით უფურეს მამაცემს... მაღაზრენა. დაღა, გაგვტურად იფავს ჩემს მაღიონებს...

ჩ. ბ. შ. შ.